

Podívejte se na záběry z focení teď hned na svém chytrém telefonu. Stáhněte si zdarma aplikaci B-Live pro iOS a Android. Aplikaci spusťte a namířte kameru na fotografii Kristýny a Ester na této stránce. Pak už jen sledujte, jak vám doslova ožije před očima. Minimální požadavky pro telefony se systémem Android: procesor ARMv7 a vyšší, operační systém 2.2 a vyšší. Podrobnosti na www.b-live.net.

HEREČKY? TAKY MATKY & KAMARÁDKY

Herečky KRISTÝNU BOKOVOU a ESTER GEISLEROVOU teď spolu uvidíte v kinech v romantické komedii MARTIN A VENUŠE. Kromě plátna je spojují léta přátelství.

Ester: Kašmírový top a sukně, boty, vše Christian Dior. Křivák, Lindex. Náušnice, Dolce & Gabbana
Kristýna: Šaty, Dolce & Gabbana.
Boty, Christian Dior

PHOTO

Rozhodli jsme se tak trochu pro experiment. Nechtěli jsme s Kristýnou a Ester udělat klasický rozhovor, když se znají tak dlouho, mají stejné staré děti a jsou si blízké. Poprosili jsme je, ať si spolu pro ELLE popovídají tak, jak to dělají normálně, když se vidí.

ESTER: Kristýno, kde jsme se to vlastně setkaly úplně poprvé?

KRISTÝNA: Myslím, že v Uherském Hradišti na festivalu.

E.: A jo, ale tam ses se mnou nějak moc nechtěla bavit.

K.: Ale to nebylo tak, že bych měla oči jen pro Lišáka (*herec Pavel Liška – pozn. red.*), i když jsem do něj byla čerstvě a hodně zamilovaná. Tys mě spíš nejdřív dost vyděsila.

E.: A čím, prosím tě? Navíc jsem v Uherském Hradišti v životě nebyla. I když vlastně... moje paměť má svébytný systém.

K.: Tak já nevím, kde to bylo, to je stejně jedno. Šli jsme s Lišákem na nějaký večírek, já z toho měla trochu trému, tebe jsem zatím neznala, jen Anču (*Esterina sestra Aňa Geislerová – pozn. red.*). Někde jsme stáli, já byla nervózní, ty ses najednou přihrnula a byla jsi od začátku přátelská a hned ses se mnou bavila, jako bychom byly kamarádky odjakživa. Vlastně jsi mě vyděsila příjemně. Od té doby si tě pamatuju. Tak deset let zpátky.

E.: Úplně první společný záblesk jsme ale vlastně měly, když jsem po tobě vzala roli na Zábradlí. Kristýna otěhotněla a Divadlo Na Zábradlí

za ni do inscenace Gazdiny roby hledalo náhradu. Já v té době ještě těhotná nebyla, tak jsem to vzala. A do dvou měsíců jsem otěhotněla taky. Pak se ostatní holky bály tu roli po nás vzít. Myslely si, že je těhotensky prokletá.

K.: A pak jsme se potkaly po představení Divadla Sklep, já už v jiným stavu a tys mi řekla tajemství, že jsi taky těhotná.

E.: Byla jsi asi třetí, kdo to věděl, a pořád jsi nemohla pochopit to, jak jsou ti dva v mém břiše poskládání. Pak už jsme se začaly navštěvovat a hodně času v jiných stavech jsme trávily spolu, protože jsme si připadaly takové opuštěné.

K.: Naše kamarádky totiž nemohly pochopit náš opar na mozku. Nic jiného než břicho nevidíš. Tak jsme se navzájem v těhotenství zachraňovaly, když jsme najednou byly ty, kterým ostatní moc nerozumějí. Spolu jsme se postupně dozvídaly, jaké to vlastně je, mít děti. Pamatuješ, jak jsem k tobě jednou přišla a pomohla ti kojit?

E.: Jasně, to pro mě s dvojčaty byla strašná pomoc, byla jsem z toho nekonečného krmení už dost unavená. Matkou jsem se stala dobrovolně už v jedenadvaceti. Co obnáší mít a vychovávat dítě, jsem zhruba věděla, ale jak skloubit vše dohromady, navíc s dvojčaty, pro mě náročné bylo. Hlavně si vytvořit systém, když předtím jsem jen pracovala, cestovala a v podstatě se starala jen sama o sebe. Ale to je vlastně přirozený vývoj života. Všichni mi naštěstí pomáhali, s manželem a dětmi jsme nejdřív bydleli u mé mámy. Sice pracovala, ale pak přišla, uvařila pro všechny, dala prádlo do pračky, to byla velká podpora. Ale všechno jsem se naučila. A horší pro mě nakonec bylo, že jsem se dostala do bubliny. Svět se ti na-

jednou dere někam sám a ty si nedokážeš udržet přehled o tom, co se kde děje, co dělají tví kamarádi, příbuzní a tak.

K.: Co je zvláštní a ostatní to nikdy nepochopí, je specifická komunikace čerstvých matek mezi sebou. S někým si povídáš, pak začneš dělat milion jiných věcí a přerušíš linku, a když je dokončíš, plynule se k ní vrátíš a navážeš. Matky přesně vědí, kde skončily, když se spolu baví. Ostatní tě považují buď za blázna, nebo za maximálně roztěkanou bytost a rozčiluje je to. A ty se pak zlobíš sama na sebe, že štveš ostatní. Takže spolu jsme se mohly roztěkaně bavit, jak jsme chtěly. I o tom, co se vůbec netýkalo našich dětí.

E.: Ale aby to teď zase nevypadalo, že jsme byly pořád spolu. Byly samozřejmě i vlny, kdy jsme se dlouho neviděly. Ale nikdy jsme si to následně nevyčítaly. To je na našem přátelství fakt hezký, nepotřebujeme jedna druhé něco oplácet. Jednou ses ozvala ty, tak podruhý musím já. Takhle to mezi námi není. Naštěstí.

K.: To máme my Češi v sobě někde zakódováno. Že tvrdíme, že v přátelství děláme vše nezištně a z čisté lásky,

ale přitom podvědomě čekáme, že za to dostaneme něco zpátky. Tak to spolu fakt nemáme. A když se nevidíme měsíce, navážeme pak přesně tam, kde jsme skončily minule. Eťo, když jsem sem šla, tak jsem si říkala, že bych ti dnes chtěla říct, jak moc obdivuju tvou mámu. Za to, jak se pohybuje sama ve svém světě, a přitom u toho dokáže mít pořád plný stůl a zvládat vás všechny. Ona je pro mě vážně jak lvice chránící svou smečku.

E.: Taková byla i její máma. Srdce rodiny. Babička to pak předala mojí mámě a ta s tím dovedla zacházet. Lidi jí nejsou lhostejní. Jednou jsem se s ní bavila o tom, jaká ona byla máma, když jsme se narodily my se ségrama. Taky byli s tátou naprostí amatéři a nevěděli nic. Dozrávali spolu s námi, a jak jsme vyrůstaly, rodiče hledali odpovědi na otázky, které jsme jim dávaly. >

V těhotenství jsme se navzájem ZACHRAŇOVÁLY, když jsme najednou byly ty, kterým ostatní moc nerozumějí

FOTO: SALIM ISSA

Kabát
a boty, obojí
Christian
Dior

Top a sukně,
obojí Lindex

Fotograf:
Salim Issa
Připravil:
Martin
Hradecký
Styling:
Jan Králíček
Make-up a vlasy:
Renata Zelinková
(Lancôme)
a Margita
Skřenková
(Maybeline NY
a label.m)
Produkce:
Kateřina
Kubíčková

Poděkování
galerii Budoart
(www.budoart.cz).
Na fotografiích
jsou použité
obrazy malířů
Roberta Šalandy
a Patricie Fexové.

FOTO: SALIM ISSA

ELLEmenu

K.: Ta vaše máma je pro mě prostě vzor. Hlavně v tom, že já jsem strašně nepořádná a mám pocit, že vaše máma taky není zrovna nepořádnější, ale přitom umí dát věcem správný řád. S nadhledem a elegancí. Chtěla jsem ten svůj „neřád“ vyřešit tak, že když mám práci třeba dva měsíce a pak zase ne, tak si s kamarádkama otevřeme kavárnu a já budu mít práci, a tudíž řád. Kavárnu sice máme, ale bez řádu, a chaoticky žiju pořád. Věčný boj.

E.: Připadá mi, že my v sobě ještě máme nějakou divokost, která musí ven, a dokud nepřijde správný čas, kdy ji ze sebe budeme moct přirozeně vypustit, žádné pravidelné rituály nás stejně bavit nebudou. V tý souvislosti mě napadá se tě zeptat, jestli tě zpětně někdy napadlo, že bys chtěla mít Šimona později.

K.: Ne. I když mi občas hlavou ta myšlenka projela. Ale teď už vůbec. Jasně, mít dítě s sebou přináší určitá omezení, ale jsou ve finále pro moji povahu strašně dobrá. Nebýt Šimona, bůh ví, kde dneska jsem. Jak jsi to měla s Honzíkem a Miou ty?

E.: Po porodu se mi začaly vybavovat vzpomínky a já jsem dětem podvědomě vytvářela atmosféru, kte-

rou jsem si pamatovala z domova, když jsem byla malá. Vzpomínala jsem, co máma zpívala, jak to doma vonělo. To teplo a bezpečí, které jsem dětem sama potřebovala předávat. A díky dětem jsem si v sobě vyřešila několik zásadních věcí, některé jsem si v sobě nesla už od dětství. Táta od nás odešel, když jsem byla malá, a máma v nás přesto zachovávala jeho obraz jako toho, koho si máme vážit a pro koho je naše náruč vždycky otevřená. To bylo strašně dobře, jenže já si najednou uvědomila, že kvůli tomu jsem si s tátou nikdy neodbyla to období vzdoru. Tu naštvanost jsem v sobě někde držela a dusila, ale nikdy jsem mu neřekla, že mě to mrzí, že od nás odešel a nechal nás s mámou samotné. Zní to divně, ale byla potřeba to říct. Klidně takto dětsky, jednoduše. Neměla jsem ani tehdy moc prostoru se na něj zlobit.

Pravidelně za námi chodil, navíc fakt úžasnej, takovej noblesní renesanční člověk: japanolog, mluvil pět jazyky, vyřezával barokní rámy, preludoval na piano, krásně psal, vtipně mluvil a pil. Vybouchnout a zbavit se toho napětí mi pomohlo až období s dětmi, kdy jsem byla tátu schopná pochopit a odpustit mu, což jsem do té doby myslela, že mám vyřešené. A ty máš pocit, že se ti vztah k rodičům díky Šimonovi nějak proměnil?

K.: Ne, i když by možná měl. Rodiče bydlí jenom o dva domy dál, sama jsem u nich bydlela docela dlouho. Když jsem se odstěhovala s Lišákem, brzy jsem otěhotněla, díky čemuž jsem se vlastně vrátila domů. Kvůli rizikovému těhotenství jsem potřebovala, aby se o mě někdo staral, tak to přirozeně byla máma. Od té doby mi pomáhají se Šimonem, když pracuju, a jsem s nimi často, i když mám volno. Jsem vlastně jejich dítě, které jim porodilo jejich další dítě. Teď už je Šimon ve škole, tak je toho společného času s rodiči zákonitě méně. Škola nastolila řád, který na jednu stranu mnoho usnadňuje, protože to Šimona baví a těší, ale na druhou stranu musí neustále soutěžit a s někým se srovnávat. To mi nepřijde správný, tak se mu snažím vysvětlit, že to, co ve škole dělá a učí se, dělá v první řadě pro sebe, a ne aby se neustále srovnával s ostatními, kdo co umí líp a kdo je v čem lepší nebo horší. Mě samotnou soutěžení stresuje a vím, že si to v sobě nesu právě ze školy. Nestačí ti vnitřní pochvala, potřebuješ ji slyšet zvenku.

E.: My taky měli těžký začátek. Pořád vidím, jak děti vedle sebe seděly, dělaly do písanky ty čárky a ze začátku někdy únavou plakaly a vůbec nechápaly,

*Díky dětem jsem si v sobě
VYŘEŠILA několik zásadních
věcí. Některé jsem si v sobě
nesla už od DĚTSTVÍ.*

proč to musí dělat. A je pravda, že pak taky začaly soutěžit. Navíc mezi sebou. Každému jde ale něco jiného, tak se snažíme je v tom podporovat. Honzík třeba krásně staví a má vyvinuté prostorové vnímání. Mia je zase typická holčička, má ve škole samé jedničky, krásně recituje. Zbožňuju ji i učitelky. Umí krásně mrkat, má to mikádko, prostě vzorná holčička. Což občas pěkně využívá i směrem k Honzíkově a slušně ho poučuje. Na druhou stranu se milujou, a stačí dvě hodiny, aby se neviděli, a už se po sobě ptají. Mazlí se spolu.

K.: Já mám radost z toho, že Šimona ve škole a v družině chválí, že je citlivý a že se dokáže zastat někoho, komu se děje něco nefér. Ale dokáže být i pěkně vznětlivý a výbušný. Takže v něm často vidím vlastního tátu (*John Bok, známý občanský a politický aktivista – pozn. red.*). S tou výbušností se snažíme bojovat a krotit ji, ale je to běh na dlouhou trať.

E.: Mia, to je zase pravá dámička. Jednou lyžovala s kabelkou. Nebo s ní lezla do vody. Ale teď už to tak neprožívá, až na občasné sladování legín a svetříku.

K.: Všimla sis, že se tu celou dobu bavíme jen o mateřství? Pomoc, my jsme skončily jako matky! □

Romanticko-vztahovou komedii Martin a Venuše v režii Jiřího Chlumského s Markem Tačlíkem a Kristýnou Bokovou v hlavních rolích můžete v kinech vidět od 7. března.